

L'OPINIÓ

DIARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Plaça de la Universitat, 6, entresol - Telèfon 24647 - Any IV Núm. 13 - Barcelona, dijous, 18 Juny - impremta: Tallers, 48 - Preu: 10 cèntims

El castell de Montjuïc

El senyor Pellicena, regidor de la Lliga Regionalista i director de «La Veu de Catalunya», és un bon lector del nostre diari. Un lector que en treu partit.

Comenta, més o menys intencionadament, els nostres entrefiletos i n'introdueix la moda en el seu diari.

Presenta, amb més o menys mala fe, els acudits que acompanyen les nostres caricatures, com si fossin instigacions al desordre.

I en la sessió que ahir celebrà el nostre Ajuntament, recull, sense esmentar-la, la nostra «manxeta» d'ahir mateix i l'aprofita per a fer una intervenció, que intentava ésser brillant, demanant com està la qüestió de la cessió a la ciutat de Barcelona del castell de Montjuïc.

No cal dir com celebrem que el nostre diari, amb tants pocs dies com fa que surt, proporcioni ja als nostres col·legues un tan abundant material de comentari.

I si «La Veu» creu que per a esgarriar un xic el seu bon lector d'havent sopat, li va bé de presentar-nos com uns pertorbadors, per nosaltres pot anar fent.

Concretant-nos, però, a la qüestió que, de moment, ens interessa, hem de dir no solament al senyor Pellicena, sinó a tothom, que, com demostrà el cap de la majoria senyor Lluhi, la qüestió del castell de Montjuïc no tant sols no l'hem negligida, sinó que hem fet gestions prop del ministre de la República senyor Azafra, per tal d'obtenir la realització d'aquest anhel vivíssim de la ciutat de Barcelona.

El senyor Azafra ha dit que per tractar-se d'un afer afecte al ram de Guerra, han de decidir-ho, en definitiva, les Corts Constituents. Però que, de moment, ell està disposat, i creu que el Govern ho aprovarà, a la cessió immediata de la zona polèmica. Això, que ja representa un guany, no és sinó el primer pas.

I els nostres homes defensaran i obtindran — i així ho creu també el senyor Azafra — la cessió total del castell a la ciutat.

Cal que desaparegui un castell que no és sinó la resta vergonyosa d'un passat que ens humilia i que no té altra eficàcia que la de revoltar la nostra consciència de ciutadans lliures.

Per la seva tradició funesta, és una ofensa latent la seva permanència damunt la muntanya més bella de Barcelona, damunt d'una muntanya que el poble ha fet ben seva amb la meravella de la passada Exposició.

Només el poble, amb absolut de tota la muntanya, ha de decidir l'aplicació que donarà als terrenys que ocupa un castell que evoca records tan vergonyosos per a la nostra vida civil.

Sembla que el Cardenal Segura i els jaumins de Navarra anaven d'acord

Madrid, 17. — Tota la premsa dedica grans extensions als successos de Pamplona dient que han coincidit amb l'arribada del cardenal Primat, i que sens dubte es tractava d'algun maneig d'aquest. — Atlante.

Contra la crosta

La pintoresca baralla entre el Feix i el Papa fa un efecte d'angunió anacronisme. Fa revivir grotescament, migradament, davant el pensament liberal del segle vintè, lamentables episodis d'Edat mitjana. A la nostra angúnia no s'afegeix cap esgarriança d'horror, perquè els antagonistes d'ara no són rivals puixants que lluiten coratjosament, sinó còmplices arrossinats que no es poden estar d'esgarriar-se.

La lluita es acaba de posar en ridícul. Les nacions de consciència emancipada se'n poden riure.

Però nosaltres no. Ridícula era la dictadura del general Primo; però, si ens en ríem, era només de dents enfonsades. Grotoscos són Mussolini i el seu Feix; però els italians esperen en el terror el temps de poder-se'n riure. Tronades són les nostres rates de sagristia; però per què ens en riurem? Una rialla no és un bon riure.

Mirant enrera, al llarg de la història de l'Església romana, es pot comprendre fàcilment com ha arribat a estendre's i aferrar-se al nostre país, l'imperi de les rates esmentades. Però actualment hom ha de preguntar-se de vegades com és possible que pugui viure encara a Catalunya amb una certa força una cosa tan tronada com la superstició papista. En aquests casos hom ha de contestar-se que un fet tan lamentable no s'esdevindria, si l'Església romana no hagués tingut l'educació religiosa dels nostres infants.

Un control exercit, per a fins ben materials, amb una astúcia innegable. El bon educador catòlic no es preocupa gaire d'elevat l'esperit dels infants i es guarda prou d'explicar-los com certs punts de doctrina, que ell presenta com a veritats inqüestionables, van arribar a formular-se entre els homes. En canvi, els parla de tant en tant d'un cel ple d'una dolçor insípida i vaga, i molt sovint d'un infern suculent, roent, pestilent.

L'infern és una de les grans troballes clericals. El cel catòlic, amb les seves blancors lletoses i els seus inacabables cants de serafins, no impressiona gaire la tendra innocència dels infants. Però quin efecte que li fa aquell infern aflamat, ple de calderes d'oli bullent on les ànimes rebels a l'Església es couen per tota una eternitat!

Això de l'eternitat acaba de fer el pes. Més d'un possible rebel, que no troba pas car de pagar set anys de Purgatori per mentida, esquitxa obstinadament les suggestions de la raó per por d'aquella cueta eterna de l'ànima.

Però l'astúcia catòlica ha vist prou bé que l'avantatge que li dona l'infern es podia convertir en desavantatge. Perquè l'home és feble i pecador, i la burocràcia catòlica romana ho sap prou bé, des del Papa fins al més tronat dels vicaris. L'eternitat de la pena augmenta, davant els esperits

més aptes per a l'esclavatge del dogma, el prestigi del pecat mortal. Per la porta del satanisme, els bens més idonis del ramat podien escapollir-se de la influència del pastor romà i els seus gossos d'atura.

Per això l'Església, que no bada pas en les qüestions terrenals, ofereix amablement el perdó. «Un acte de contrició pot dar-te la salvació. I el bon catòlic pot pecar a cor que vols, penedir-se a termini fix, i convertir, a base d'un xiuxiueng de confessorari, els seus deutes eterns en deutes purgatorials de pagament més raonable. Això a part de les rebaxes que pot anar tenint dient parenostres en honor de les ànimes de burgesos prou influents per a obtenir recomanació de bisbes a l'esquela mortuòria.

Ja veieu si és senzill. L'amenaça de l'infern i el monopoli de les absolucions. Amb això sol freres i capellans, monges, sagristans i beates en tenen prou per a inclinar, entorn de l'ànima infantil, la formació de la crosta catòlica. Com totes les males crostes, creix ràpidament tota sola si hom no hi aplica tot d'una procediments sanitaris.

Aquesta aplicació no és pas fàcil. Ja veieu quin renou que mouen encara els enreostats a base d'una demanda tan raonable com la de l'expulsió dels jesuïtes. Com el viciós té prou de propagar el seu vici, així l'home de crosta sent la necessitat d'acompanyar-la als altres. Se'n glorieta; la mostra als amics i als enemics amb un desvergonyment tot crostivol; posa per Corpus un retol ben vistós al balcó: «Tino crosta!»

Mentrestant freres i monges, capellans i beates, des de troncs, en col·legis, sagristies i carrerons van llançant llurs pols per a contribuir a l'engruiximent de la crosta pública. Sostinguts pels plutòcrates, que creuen que la superstició és un bon opi per a la gent humil, ofereixen a tots els oprimitos justícia... a l'altre barri.

Tothom sap que no perdien pas el temps. Tothom sap com la crosta contribueix a ofegar les consciències. Per a combatre-la, potser n'hi hauria prou amb un nou tractament sanitari. Un liberal dels antidòs, lavatges abundants de raó.

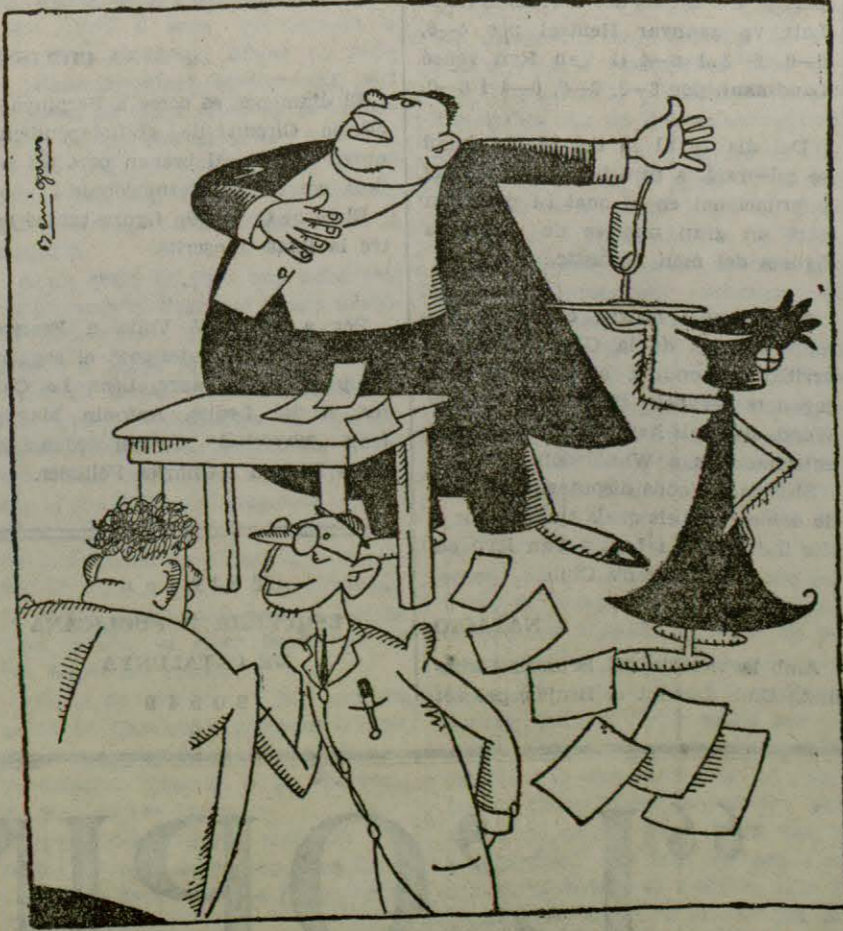
Però en tot cas cal que la crosta desaparegui. Només els filicòstivols en tindrien la culpa, per haver contribuït a fer-la tan gruixuda i tan forta, si de cas havíem de fer-la saltar amb dinamita.

C. A. JORDANA

No sempre el dir-se radical és una garantia de radicalisme

NO TENEN ESMENA

(Per Benigant)

—Nosaltres som més que republicans, més que socialistes... més que comunistes... Nosaltres volem Pau, P au i sempre Paul.

DE L'ESTRANGER

Consideracions d'Herriot i Turatti sobre Espanya

Edouard Herriot, amb aquella abundor cordial que és una de les seves forces, ha publicat a «Le Journal» del dia 16 d'aquest mes un article dedicat a la República espanyola. No fa gaires dies que al teatre Regi de Parma l'ex-secretari del partit feixista senyor Turatti va pronunciar un discurs el tema del qual era, també, la situació política actual d'Espanya.

No cal dir que ens afalaga i que agraim l'interès que dos homes de tan oposada significació ideològica i de tan diferent història política manifesten a la nostra República.

L'un i l'altre han parlat del nou règim en termes de gran consideració i evident afecte.

Edouard Herriot ha fet destacar la importància de la qüestió catalana i ha alludit a les diferències entre la «meseta» i les regions industrials que delixen intacte, segons Herriot, la unitat profunda d'Espanya i ha subratllat el parentesi espiritual del moviment peninsular per la llibertat amb els de la història de França. Aduu en pla d'amabilitat ha volgut agrair com una gentilesca que l'obertura de les noves Corts hagi estat fixada per al 14 de juliol, commemoració de la presa de la Bastilla i festa nacional a França.

Algunes de les apreciacions del senyor Herriot són, potser, massa absolutes i podrien ésser contradites, so-

bre tot des de Catalunya, però com que ens semblen inspirades pel bon desig d'aplaudir la tasca del Govern de la República espanyola, no hi farem cap objecció, principalment a la darrera perquè fins en el cas de que l'elecció de la data del 14 de juliol hagués estat pura coincidència, la casualitat, almenys, hauria estat gentil i no ens en hauríem de plànyer.

Ja seria més difícil de seguir el senyor Turatti pel camí que en el seu discurs de Parma ens marca.

El senyor Turatti després d'expressar els elements contradictoris que actuen en la revolució espanyola ens proposa un remei que ens apar massa arriscat.

«Els espanyols — diu Turatti — podrien aprendre dels italians l'amor a la pàtria, aquest amor que els italians mostren deixant-se guiar per un règim que marxa pels camins que por ten encara la petjada de Roma immortal».

Aquest camí que Turatti ens convida a seguir, ultra els inconvenients que tindria per a nosaltres dintre de casa, tindria a més, fora d'ella, posar-nos en una actuació de competència, que no desitgem, amb el règim que el senyor Turatti exalta i que difícilment seria ben vista pel senyor Turatti i els seus amics.

J. O.

L'ex-rei i Quiñones de León es barallen a l'hora de repartir-se el botí

París, 17. — El diari «L'Oeuvre», diu que en els cercles espanyols de París circula el rumor, confirmat per l'ex-infantessa Eulàlia, segons el qual l'ex-rei d'Espanya i Quiñones de León han trencat les relacions en forma bastant sorollosa.

Durant una discussió que tingué lloc a l'Hotel Maurice, l'ex-ambaixador Quiñones posà punt a la polèmica sortint sobtadament de l'habitació que ocupava l'ex-rei. S'assegura que la discussió versà sobre qüestions de diner.

— Fabra.

Largo Caballero i els escolans a Ginebra

Ginebra, 17. — En la Conferència Internacional del Treball, la delegació espanyola presentà una esmena en la qual sollicita que s'accepti considerar oportú autoritzar abans de les vuit del matí el treball dels escolanets i dels acòlits a les esglésies en els dies de festes religioses.

No s'ha adoptat cap resolució sobre aquest assumpte. — Fabra.

«La Voz» recorda als jaumins un manifest de don Jaume

Madrid, 17. — Diu «La Voz»: «A últims del mes de abril Jaime de Borbón, el R... de los tradicionalistas, remitió a sus correligionarios una manifestació del que copiamos el paràgraf que segueix:

«Sólo con la cooperació eficaz de los elementos de orden puede llegar el gobierno, respetando las libertades esenciales, a la convocación de unas Cortes Constituyentes que son hoy en día una necesidad imprescindible.

He visto que el gobierno provisional que hoy asume el mando supremo hace cuantos esfuerzos puede para garantizar el orden y deseo se apoye su actuación en todo lo que no sea contrario a las tradicionales doctrinas, recomendando a todos los españoles que conserven su sangre fría para seguir evitando la funesta explosión de los cesórdenes callejeros.

Si la voluntad nacional libremente expresada se pronunciara en favor de la República, yo pido a los monárquicos que colaboren a la obra inmensa que es construir la estructura de la nueva España.»

Ofrecemos las líneas anteriores a los que traman cosas siniestras en la sombra. — Atlante.»

Els delinqüents no han de passar la frontera. Han d'anar a la presó.

La dona catalana i l'Estatut

Hem llegit el plany d'una dona. Hi hem vist tota la tragèdia d'un sentiment i d'un ideal alhora, en aquest plany. El nostre cor ha sentit la mateixa ferida, i com aquella dona també hem sentit la punyida forta de la incomprensió.

Voldríem saber fer una apologia del sentiment de la dona catalana i en aquest intent posaríem tota la nostra bona voluntat, perquè el sentiment de la nostra dona no és pas cap cosa frívola ni afeblida.

Recordem, si no, l'entusiasme que l'abranda sempre que cal posar com una bandera de comprensió el seu esperit o la seva presència. La nostra dona mai no ha mancat a cap crida, mai no ha deixat d'aportar l'humillíssim gra de sorra de la seva voluntat.

I és que la nostra dona, arrecerada a la llar o a les tasques quotidianes de l'obrador, la fàbrica, el taller o el despatx on treballa, sempre té el cor obert a totes les sensacions de vida en el seu esperit reblert de catalanitat, de sentiment patri; sentiment que ningú no li pot robar ni reduir, perquè és una cosa imponderable, que gairebé ni li pertany de tan subtil com és.

Aquesta dona ha fet oír-nos el seu plany. Un crit que ha pres proporcions fantàstiques damunt del paper blanc del setmanari «La Rambla» i ha pres en el cor de tots els bons catalans i de les bones catalanes, de les nostres dones que, sent-se'n ressò, adrecen també els seus ulls demanant misericòrdia, una misericòrdia justificada, si es té en compte l'acte transcendental per a la vida del nostre poble.

Si els homes tenen un dret de poder donar la seva voluntat en tots els ordres de la vida, nosaltres els hi respectem; si els homes poden aixecar la seva veu ferma i autoritzada, nosaltres no volem tant, de moment, i sabrem esperar que aquesta hora ens arribi. Sabem situar-nos, sabem arrecerar-nos en el lloc que ens pertoca, i, de moment, ja que no podem fer res més; farem Pàtria ballant sardanes, cantant uns himnes o parlant a les nostres amistats de la necessitat del redreçament col·lectiu, sempre, i menys en aquests moments històrics; sempre, mentre les coses no s'arrangin i no se'n allunyi tant de les realitats vigents; sempre que no

es tracti d'anular la nostra personalitat en l'instants més gloriosos i més transcendental per a la vida del nostre poble.

Creiem que la percepció dels nostres homes els haurà fet donar d'això a què ens referim. Quan un dia, en un miting, parlava jo del nostre paper davant l'Estatut de Catalunya, no hi vaig poder fer més; les llàgrimes em nuaren la gorja i vaig acabar amb un «He dit» apagat, perquè la meua sensibilitat es revoltava davant la injustícia de la nostra exclusió, perquè nosaltres sentim com vosaltres, homes, la necessitat d'aportar una voluntat lliure, una voluntat deslligada de prejudicis, però plena de veritat en la Constitució del nostre poble.

Vosaltres voleu la llibertat de Catalunya, i nosaltres us volem acompanyar en aquesta justa petició de llibertat, perquè en sentim tanta necessitat com vosaltres... i potser encara més.

Si els homes que poblen la nostra terra, homes que senten la fretura d'una justa interpretació als seus anhels, siguin aragonesos, gallescs, andalusos o estremenys, si aquests homes poden ajuntar la seva voluntat a la dels nostres homes votant el nostre Estatut com a possible reivindicació de les «veves» llibertats, i per què nosaltres, les dones catalanes no podem posar la nostra voluntat en aquest referèndum que significa el Símbol de les glorioses reivindicacions de Catalunya?

Jo ho demano, i ho demano als homes que estimaran en la seva justa vàlua aquest interès nostre; jo ho demano al Govern de Catalunya i al seu digníssim President, amb tot el respecte; jo ho demano a tot el poble que se'n vulgui fer ressò, com ho demana la distingida col·laboradora de «La Rambla»: «No podria atorgar-se el vot a la dona en aquest cas excepcional i per única vegada, per ajudar a donar la nostra voluntat en aquest plebiscit de Catalunya?»

I al plany d'aquesta dona, senyor President, ajuntó el meu plany, i us dic, que epodeu estar segur que en aquests moments solemnes la dona catalana sabrà correspondre, per orgull de la nostra raça i per les nostres futures reivindicacions femenines».

MARIA TERESA GIBERT.

El monument a Ferrer

Es sabut que a Brusselles erigiren, immediatament després d'ésser assassinat Francesc Ferrer i Guàrdia per Alfons XIII, un monument a la memòria de la víctima, al peu del qual figurava una inscripció justament ofensiva per a l'ex-rei. Tingué cura de l'erecció del monument la Casa del Poble, de Brusselles, organisme creat pels nostres amics del partit socialista belga (P. O. B.).

En venir la invasió germànica, aplauidida per Cambó, el monument va ésser enderrocat, i no fou reconstruït fins després de l'armistici. Llavors, però, per un excés d'escripcol que honora la Bèlgica fraternal, la inscripció primitiva fou suprímida, i per tal de no ofendre — deten en les excuses protocol·làries — els sentiments del Govern Espanyol.

Ara la nostra República ha produït, en la Catalunya del Nord que és Bèlgica — com a tots els pobles lliures — una explosió de fervor democràtic. I la premsa ha parlat de posar altre cop, al peu del monument, la inscripció emocionada i vindicativa.

La premsa liberal belga ha dit més encara, en una iniciativa commove-

dora per a nosaltres. Ha proposat que sigui construït un segon exemplar del monument per fer-ne donació a la Barcelona nostra, a fi que la ciutat l'erigeixi als jardins sereníssims de Montjuïc, sota l'ombra oprobiosa del castell...

No cal dir com ens plau i ens afalaga aquesta iniciativa dels amics belges. I com ens sembla encertadíssima. Ferrer i el Borbó mereixen — l'un com a precursor, l'altre com a assassí — que perpetuin la memòria llur per a exemple de les gèneres futures. Barcelona mereix rebre el monument, i Bèlgica mereix l'alta honor de poder-lo donar primer que cap poble, puix que ella va acollir en hores greus, no tan sols la dolor dels nostres perseguides avui triomfadors, sinó el record apesantit de glòria dels nostres màrtirs.

Ja ens sembla que veiem, en els jardins plàcids, el monument gloriós. Almenys, malgrat que alguns estetes puguin dir-nos bàrbars, ens interessa més de veure'l allí que el monument a Sant Jordi.

GRANIER - BARRERA

LA CANDIDATURA D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

Barcelona - Ciutat
FRANCESC MACIÀ (E. R. C.)
JAUME AIGUADER I MIRO (id.)
J. RIERA I PUNTI (id.)
JOSEP DENÇAS (id.)
VENTURA GASSOL (id.)
JOAN LLUHI I VALLESCA (id.)
ANGEL SAMBLANCAT (id.)
JOAN PUIG I FERRETER (id.)
JOSEP TARRADELLES (id.)
ANTONI XIRAU (id.)
GABRIEL ALOMAR (U. S. C.)
RAFAEL CAMPALANS (id.)

RAMON FRANCO JOSEP M. SBERT (F. U. E.)

Barcelona - Circumscripció
AMADEU ARAGAY (E. R. C.)
JOSEP BORDAS DE LA CUFESTA (idem.)
LLUIS COMPANYYS (id.)
JOSEP GRAU I JASANS (id.)
JOAN SELVAS I CARNE (id.)
D. PALET I BARBA (id.)
J. VENTOSA I ROIG (id.)
MANUEL SERRA I MORET (U.S.C.)
JOSEP XIRAU (id.)
AMADEU HURTADO (R. C.)
CARLES PI I SUNYER (C. R.)
JOSEP SINYOL I GARRIGA (id.)

* FILM *

Martinez Anido ha tramès al Ministert de la Guerra una certificació facultativa de la seva malaltia. Això vol dir que tan bon punt estigui guarit, li fallarà temps per a agafar el tren i presentar-se davant les autoritats republicanes, que aquestes estaran per primera vegada disposades a actuar com a veritable govern revolucionari i no faran amb el Martinez el que feren amb el Borbó i el Segura, que els han col·locat a la frontera amb més o menys suavitat. O és que les presons espanyoles s'han fet només per als obreres i els vulgars quinzeneris?